

To vam je bilo drugi dan smeha in draženja, ko so šli draženski otroci v šolo.

„Kozji pastir, kozji pastir!“

„E kaj — kozar-kočijaž pač ni ne kozji pastir.“

„Kozji pastir — kozar kočijaž — kozji kočijaž . . .“, tako je donelo o vseh stranih, od ust do ust. Tonek pa je šel mirno svojo pot naprej. Ko mu je bilo draženja že praveč, dejal je srdit: „Le zabavljajte, le, a menite li, da še dobite kedaj več sira, kozjega sira? O ne, nikoli več!“

Samozavestno je korakal naprej, ker vedel je, da ne bode njegova grožnja brez uspeha. In res, utihnili so in se spogledali, meneč, ej sira bi pa bilo škoda, okusnega kozjega sira, in Tonek je bil vedno tako radodaren.

„Tonek, meni bodeš še dal, jeli meni, saj te imam rad, in dražil te ne bodem več?“

„In jaz te ne bodem.“

„Jaz tudi ne.“

„In jaz ne“, tako so klicali drug za drugim. Kaj je hotel, trdega srca ni bil, in takim prošnjam in obljubam se ni mogel več ustavljati. Segel je v torbo in privlekel iz nje nekaj v papir zavitega. Takoj so ga vsi obstopili in delil je sir, okusen kozji sir, da je vsega razdal. Res ni dobil nobeden dosti, le nekoliko drobtinic, pa je bil vendar vsak zadovoljen. In zopet so se smejali in radi imeli.

Zorán.

Bajka.

Božji volek, čuri-muri,
Božji volek, dober dan!
Kdo ti je otvoril duri,
Kdo te vzdramil je iz sanj?

Glej ga no, kako drži se —
Čuri-muri, pika-škric,
Kak si ogleduje lise —
Pajkov bratec, mušji stric —

Da, kako se opasuje,
Kot bi htel na božjo pot,
Pa že skoraj omaguje,
Oh, saj pravim, tak-le trot!

„Rilec stari, jezikavi,
Kaj boš ti, ki nič ne veš,
Misliš, da si lev v puščavi —
Pa si — strahopetni jež.“

Josip Bekš.

